

Iktatószám		Budapestre vonatkozó újságcikkek	Osztályozás		
			Tá	436:613.7	
		Szerző		Hely	
Cím		A rehabilitált „zöld.”		Idő	11 1911 11
Forrás:		Pesti napló		Személy	
Dp.		1911	VII/2	Helyszám	
(Hely)		(Idő)		(Köt. v. füz.)	

A rehabilitált „zöld.”

Most kezdődött meg július hónapja és tekintettel arra, hogy ennek a hónapnak a kezdetével összeesik a kánikula kezdete és kétszeresen, hogy ne mondjuk izzóan, aktuálissá vált a nyaralás kérdése is.

Budapest épen most érkezett el ahhoz a pont-hoz, amikor kezd kellemessé válni, azon oknál fogva, hogy eltávoznak belőle az emberek. A legtöbb ember nyaralni indul. Ez nem meglepő, mert hiszen nem csak az idén van ez így, de minden évben úgy volt, hogy az emberek nyaralni mentek. Mégis az idejű nyaralás különbözik a többi esztendő nyaralásától. Más, külön karaktere van, aminek legfőbb oka a lagunák városában lakozó kolera. Az emberek máskor ilyenkor a tropikus éghajlatu Olaszországba mentek hűsölni, de a velencei kolera az idén elriasztja az embereket, nem csupán magától a szűkebb Velencétől és a forgalmilag is hozzátartozó Lidótól, hanem az egész Itália Unitától, ideértve az adriai és a tyrrheni tengerpartot, Riminít, Linigalliát, Via Reggiot egyaránt.

Az olasz kolera, (azaz ahogy olasz, ázsiai) pedig hirtelen honhazafiassá tette az embereket és aki eddig nyaranta bőszen Itália- és tengerjáróvá változott át, lassankint fölfedezi honi tájaink szépségeit. A Kisfaludy Sándor által sokáig, mintha hasztalanul megénekelt Balaton új becsülethez kezd jutni. A Tátra is fölöttébb fashionable egy hely lett és az emberek rájönnek arra, hogy ha a sok idegen odahordozza a pénzét, akkor bizo-

Közp. nyomt. AA. 13. 01. 30.

nyára van valami abban a Tátrában, amiért érdemes odautazni. Sőt Nagymaros is kezd szalonképessé lenni. Egyáltalán az olasz kolera nyomán támadt magyar hazafiság kvalifikálni, sőt rehabilitálni kezdi azokat a helyeket, amelyeket korábban boldog időkben, amikor nem Olaszországban, hanem csak a magyar Duna mellett dult a kolera, diszkvalifikált.

Hogy a helyzetet rövidesen jellemezzük, becsülete lett még a „zöld“-nek is. A „zöld“, azt tudják, hogy micsoda. Az egy olyan hely, amely közel van a városhoz, a hová nem „utazik“ az ember, hanem csak egyszerűen „kimegy“, a zöld az az, ami nem fürdő, hanem ahol háztartást is lehet vezetni, amiről azt mondják, hogy: jót tesz a gyerekeknek és a hová máskor, normális időkben rendszeren csak akkor ment az ember, ha nem volt pénze fürdőre utazni.

De a velencei kolera, a magyar fürdőhazafiságnak ez a koma bacillusokból épült talpköve, a zöldet is rehabilitálta. Ma már az ugynevezett „jobb népek“ is ki mennek a zöldbe nem restelik cók-mókjukat nagy stráfkocsira pakolni és kiküldeni... (A helyeket nem említjük meg, nehogy akaratlanul is sértődés essék.) A tengeri strand kosztüm helyett bérletet vásárolunk a vicinálison és a cselédeket nem küldjük el egy jól inszenált veszekedés keretében június végén és hirtelen és fölmondás nélkül, de kivisszük őket a zöldbe, ahol nincs penzió, de ahol rendes háztartást kell vezetni. Az ember nem olasz

marchesekkel köt ösmeretséget, hanem vasárnapként óvatosan elkerüli az este kocsmából hazatérő sváb ifjakat és meg van így is.

De befejezésnek legyünk igazságosak. Az ember elvégre nem csak az olasz kolera miatt lett hazafias és nyaral a zöldben. Van erre még egy ok és ez, hogy az ostendei játékbarlangot becsukták. Két oldalról is veri a magyart a teremtó. Velence és Ostende felől, kolerával és a jó II. Leopold belga király halálával. Ez az, amit nem lehet kibírni. És hogy a valóban türethetetlen állapot megváltozzék, két dologra volna szükség. Vagy egy magyar kolerára, hogy az ember mégis kénytelen legyen elmenni hazulról, vagy legalább a Margitszigeti játékbankra, hogy legalább legyen értelme az itthonmaradásnak.